

Arrest

nr. 274 182 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake:

X
X

Enkel als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:

X
X
X
X

Gekozen woonplaats: Op hun gekozen woonplaats bij
advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X enkel als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 april 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2020 dienden verzoekers enkel voor hun minderjarige kinderen een aanvraag in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 14 maart 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.12.2020 werd ingediend voor de minderjarige kinderen:

K, M M M K (N° R.N. (0) xxx) geboren te Shekhan / Irak op (...)2014

K, D M K (N° R.N. (0) xxx) geboren te Shekhan / Irak op (...)2012

K, D M K (N° R.N. (0) xxx) geboren te Shekhan / Irak op (...)2008

K, D M K (N° R.N. (0) xxx) geboren te Shekhan / Irak op (...)2007

Nationaliteit: Irak

Adres: (...) 9100 SINT-NIKLAAS

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen ingediend worden via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De kinderen verblijven sinds september 2018 in België. Volgens de advocaat vonden deze kinderen stabiliteit en bouwden zij een zeker sociaal welzijn en een sociaal leven in België op. De kinderen gaan naar school in Sint-Niklaas (OKAN en Vrije Basisschool). Indien de aanvraag vanuit Irak dient ingediend te worden, dienen de kinderen hun schoolopleiding en sociaal leven in België af te breken. De advocaat benadrukt te kijken naar de aard en de intensiteit van hun sociale relaties. Gezien de duurtijd van een procedure via de Belgische ambassade, zou dit volgens de advocaat de belangen van de kinderen kunnen schaden. Volgens de advocaat is een terugkeer naar het land van herkomst, disproportioneel. Om die reden verwijst de advocaat naar de bescherming op grond van artikel 8 EVRM die een ongerechtvaardigde inmenging op het privé-, gezins- en familieleven, niet toelaat. Gezien de belangen van de kinderen centraal staan, doet de advocaat tevens beroep op de artikelen 7 (recht op eerbiediging van iemands privé-, gezins- en familieleven) en 24 (de belangen van het kind vormen steeds de eerste overweging) van het handvest van de grondrechten van de EU en de bepalingen in het internationaal verdrag ter bescherming van de rechten van kinderen (IVRK). Het artikel 3 van het IVRK verwijst naar het belang van het kind en het artikel 6 naar het recht op leven en ontwikkeling. Aan de belangen van de kinderen dient een doorslaggevende rol te worden toegekend.

Vreemdelingen hebben de verplichting om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en –procedures en moeten het grondgebied van de desbetreffende staat verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd. Het gaat om een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving. Daarbij dient erop te worden gewezen dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par.101).

Verzoekende partijen tonen met hun betoog geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich eventueel tijdelijk opnieuw te vestigen in hun land van herkomst - alwaar zij geboren en getogen zijn - en aldaar een privéleven uitte bouwen of verder te zetten. Verzoekende partijen die respectievelijk geboren zijn in 2014, 2012, 2008 en 2007 en pas in september 2018 naar België zijn gekomen, maken niet aannemelijk dat zij de draad van hun leven in het herkomstland niet meer zouden kunnen oppikken. Waar verzoekers

verwijzen naar hun verblijfsduur, hun integratie en hun schoolgang, dient er op gewezen te worden dat aangezien zij nooit werden gemachtigd tot verblijf zij er niet op konden vertrouwen dat zij hier hun banden konden intensiveren en moesten zij zich bewustzijn van het feit dat zij bij een negatieve beslissing ingevolge een verzoek om internationale bescherming ingediend door hun ouders, dienden terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Het verblijf van de kinderen werd tijdelijk toegestaan in het kader van de verzoeken om internationale bescherming die hun ouders hadden ingediend. Het eerste verzoek werd ingediend in september 2018. Deze procedure werd in juli 2020 afgesloten met een weigering om verzoekers een beschermingsstatuut toe te kennen. Hun ouders betekenden in augustus 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten, maar gaven er geen gevolg aan en dienden in september 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelde in november 2020 dat hun verzoek niet ontvankelijk kon worden verklaard. Hun beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in april 2021. Aan het asielaanvraag van hun ouders en hun vluchtmotieven werd geen geloof gehecht en aan hun recente verblijf in S. werd eveneens geen geloof gehecht. De ouders van deze kinderen toonden geen nood aan internationale bescherming aan. De ouders van deze kinderen wisten op voorhand dat ze bij een negatieve beslissing het Belgisch grondgebied zouden moeten verlaten. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM en artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de EU betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geenernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen geldt voor het hele gezin zodat er van een verbreking van de gezinsbanden geen sprake is. Verder blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het handvest van de grondrechten van de EU geboden bescherming.

De advocaat verwijst naar artikel 24 van het handvest van de grondrechten van de EU met betrekking tot de belangen van de kinderen als eerste overweging bij elke beslissing die een overheid neemt. De gebruikelijke banden die de kinderen met België hebben ontwikkeld, vormen geen zodanige bijzondere omstandigheid dat op grond daarvan uit het recht op het respect voor het privéleven de positieve verplichting voortvloeit hen toe te laten dat ze hun aanvraag om verblijfsmachtiging alhier kunnen indienen. Uit niets blijkt een zodanig negatief effect van een tijdelijke terugkeer op de kinderen, dat hun belang om in België te blijven zwaarder zou moeten wegen dan het algemeen belang dat bestaat uit het doen respecteren van de verblijfsreglementering. De ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3 en 6 van het Kinderrechtenverdrag, hebben geen directe werking in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122). De verdragsbepalingen in het Kinderrechtenverdrag zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Het leven van de kinderen komt trouwens niet in het gedrang door een terugkeer naar het land van herkomst. De kinderen worden ook niet van hun ouders gescheiden.

De advocaat voegde een attest toe van 15.12.2021 met betrekking tot de medische problematiek van de moeder van de kinderen. Gezien de aanvraag enkel betrekking heeft op de kinderen, kunnen we niet verder ingaan op de aangehaalde medische problematiek van de moeder. De Belgische ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Er zijn centra gelegen in Bagdad en Erbil (betrokkenen verklaarden vanuit Erbil te zijn vertrokken). Met andere woorden zij kunnen via deze centra in Bagdad en Erbil hun visum aanvragen. Deze info is terug te vinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie>.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze lichten het middel onder meer toe als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

[...]

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. De verzoekende partij - vier minderjarige kinderen - gaven in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Irak, voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf, een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op hun private belangen. Namens de minderjarige kinderen werd derhalve aangehaald dat er "buitengewone omstandigheden" zijn om de aanvraag tot machtiging van verblijf via de burgemeester van hun verblijfplaats te rechtvaardigen. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

3. De verzoekende partij moet vooreerst vaststellen dat de verwerende partij niet met alle overgemaakte elementen heeft rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Door de verzoekende partij werd zowel op 2 juli 2021, 14 september 2021, 4 januari 2022 en op 5 januari 2022 (stuk 3) per mail aanvullende documenten bezorgd aan de verwerende partij, in verband met de situatie van de minderjarige kinderen (zoals de scholing die zij doorlopen). Met deze overgemaakte documenten werd kennelijk geen rekening gehouden.

De formele zorgvuldigheidsnorm verplicht de overheid een beslissing zorgvuldig voor te bereiden, rekening houdend met de stukken en hun inhoud, en dit in samenhang met specifieke bepalingen uit de

Vreemdelingenwet (zie C. ADAM, e.a., 'De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het vreemdelingencontentieux' in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Die Keure, 2017,127-140).

Dit is in casu niet het geval, waardoor het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, in samenhang gezien met artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM, evenals artikel 3 en 6 IVRK.

[...]"

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In het derde onderdeel van het middel wijzen verzoekers erop dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing met alle overgemaakte elementen. Ze wijzen op de aanvullende documenten die werden bezorgd aan de gemachtigde op 2 juli 2021, op 14 september 2021, op 4 januari 2022 en op 5 januari 2022. Ze voegen bij het verzoekschrift het bewijs dat op die voormelde data door hun raadsman stukken werden overgemaakt aan de gemachtigde, zonder evenwel de stukken zelf te voegen.

Uit het administratief dossier blijkt enkel dat dit het schrijven bevat van 14 september 2021 met de stukken en het schrijven van 4 januari 2022 zonder de stukken. Het administratief dossier bevat noch het schrijven noch de stukken van 2 juli 2021 en 5 januari 2022. Ook de aanvraag zelf van 30 december 2020 zit niet in het administratief dossier. De gemachtigde heeft aldus een onvolledig administratief dossier overgemaakt aan de Raad waarin pertinente stukken voor de beoordeling van het beroep ontbreken.

Het is voor de Raad in het licht van de aangevoerde schendingen onmogelijk om een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing uit te oefenen. Door het gebrek aan de voormelde relevante stukken in het administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen. Zo wordt de wettigheidscontrole op de beslissing onmogelijk gemaakt.

In de verweernota gaat verweerder niet in op het derde onderdeel van het middel dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle overgemaakte stukken zoals die in de vier aanvullingen werden overgemaakt. Het feit dat wel de aanvulling van 14 september 2021 zich in het dossier bevindt, kan niet verhelpen dat de Raad in de onmogelijkheid is na te gaan of de gemachtigde wel met de andere aanvullingen heeft rekening gehouden. In de bestreden beslissing wordt ook geen melding gemaakt van de aanvullingen. Ook in de synthesenota in het administratief dossier van 14 maart 2022 wordt enkel melding gemaakt van het feit dat de aanvraag werd ingediend op 30 december 2020 en kan de Raad uit de samenvatting van "aangehaalde elementen in de aanvraag 9bis" niet afleiden of daarbij met alle aanvullingen werd rekening gehouden.

De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

3. Korte debatten

Het verzoekschrift leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 maart 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES